

**LA SORTIDA LÒGICA DEL CANVI
D'ESCENARI ÉS LA CONVOCATÒRIA
D'UNES ELECCIONS ANTICIPADES**

Jordi Badia

Periodista

Caldran més Onzes

La manifestació de l'Onze de Setembre va ser tan multitudinària tal com es preveia. Tota la posada en escena va sortir rodona, des de l'ocupació cívica dels carrers de Barcelona a la interpel·lació de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) al govern i els partits polítics a iniciar la secessió d'Espanya sense pactes dilatoris. També hi suma la imatge de desbordament de la política oficial per part d'una ciutadania que afirma que té molta pressa, d'un poble que se n'ha atipat i que ves-sa independència.

LA CONCLUSIÓ ÉS QUE ARA el president Artur Mas té la partida en la posició avantatjosa que pretenia quan va llançar la transició nacional i va posar a l'agenda el pacte fiscal. I encara li queda una jugada per fer abans no es trobi dijous amb el president del govern espanyol, Mariano Rajoy, per parlar del pacte fiscal: la hisenda pròpia, que ha acordat amb les quatre diputacions catalanes i que presentarà just abans de reunir-s'hi.

L'ÈXIT DE LA MARXA de dimarts ha generat un entusiasme i una eufòria que es comprenen. La reacció del govern i del president mateix, tan ràpida i inequívoca, de no posar aigua al vi, el seu compromís d'actuar "en conseqüència i amb coherència", de liderar el repte majúscul que els catalans li han llançat, el seu discurs a Madrid, avalen aquest estat d'ànim col·lectiu i afavoreixen la sensació que la indepen-

LLUÍS ROMERO

dència de Catalunya és molt a prop, de vaitot. "Tot és possible", va dir Mas, després d'advertir que "res no serà fàcil"; i em penso

que és en aquesta part de la frase que ens hem de fixar.

LA INDEPENDÈNCIA NO ÉS una

La reacció del govern i del president mateix, tan ràpida i inequívoca, avalen aquest estat d'ànim col·lectiu i afavoreixen la sensació que la independència és molt a prop, de vaitot

manifestació ni una proclamació, serà el final d'un procés que, és cert, fa temps que està engegat i que ha agafat una embranzida notable els últims anys. Totes aquestes declaracions en el sentit que hi haurà un abans i un després d'aquest Onze de Setembre, que la independència és imparabile, etcètera estan ben girades perquè cop-sen els sentiments dels centenars de milers de manifestants, posem-hi un milió i mig, que van marxar per Barcelona dimarts, però

són fruit d'un moment molt concret i expressen unes hipòtesis en abstracte que s'hauran de demostrar i concretar, per més clares que es pensin.

MAS VA DIR QUE PER ASSOLIR la independència –bé, exactament no ho va formular així perquè la paraula *independència* no la va pronunciar– calen tres ingredients: voluntat, majories grans i capacitat de resistència. I també va considerar que, per bé que són

ampliables, són suficients en el nivell actual. La voluntat de ser de Catalunya és innegable i la capacitat de resistència del poble català és proverbial, gairebé. Ja s'han ponderat prou, amb metàfores com la de la mata de jonc i de l'eterna primavera i tota la pesca.

ARA: PEL QUE FA LES MAJORIES grans, per bé que es puguin intuir i interpretar a partir de la mobilització de dimarts i d'altres instruments com les enquestes i del posicionament que han adoptat els partits polítics davant la convocatòria de l'ANC, en democràcia l'únic recompte que val és el de les urnes. Vol dir que la sortida lògica del canvi d'escenari, potser de paradigma nacional i tot, és la convocatòria d'unes eleccions anticipades en què tots els partits es defineixin sobre la independència, amb tants pocs eufemismes com siguin capaços de no empescar-se. Amb l'objectiu de saber quants diputats a favor de l'emancipació nacional de Catalunya hi ha al Parlament, per saber d'una manera inequívoca quant de gran n'és, la majoria.

LA CAPACITAT DE RESISTÈNCIA l'hem donada per bona, però s'haurà de posar a prova una vegada més. Aquesta és una partida en què hi ha tres jugadors, almenys. Hi ha Catalunya, òbviament. Hi ha Espanya, que no donarà la independència de grat i que, probablement, ni tan sols cedirà un pacte fiscal, en la línia del concert econòmic, amb què pugui parar el cop de porta, al contrari, reblarà en la recentralització de l'Estat i maniobrarà a Brussel·les i quant capital li sembli per barrar-nos el pas. I hi ha la UE, que s'haurà de guanyar com aliat. Caldran uns quants Onzes més.